

POLITIET

POLITIDIREKTORATET

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 OSLO

Deres referanse
201000615

Vår referanse
2010/01742-5 008

Dato
07.09.2010

Høringsuttalelse - NOU 2009:22 Det du gjør, gjør det helt. Innstilling fra utvalg for bedre samordning av tjenester for utsatte barn og unge

1. Generelt

Vi viser til Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets høringsbrev av 19.04.2010 om ovennevnte. Høringsfristen er etter avtale utsatt til 08.09.2010.

Politidirektoratet har forelagt høringen for utvalgte politidistrikt og Kripos. Vi har mottatt svar fra Agder politidistrikt og Oslo politidistrikt. Høringsuttalelsen fra Oslo politidistrikt er i sin helhet innarbeidet i direktoratets uttalelse. Uttalelsen fra Agder politidistrikt følger vedlagt.

Utvalget har satt seg inn i et bredt spekter av problemstillinger som berører samordning av tjenester for utsatte barn og ungdom. Det fremgår av mandatet at en av hovedmålsetningene med utredningen har vært å foreta en grundig vurdering av mulighetene for et systematisk og forpliktende samarbeid mellom kommunale og statlige tjenester som gir hjelp til utsatte barn og deres foreldre, herunder å vurdere hvordan samarbeidsplikten kan nedfelles i lovverket og hvordan de ulike lovene må harmoniseres på dette området. Utvalget er videre bedt om å vurdere hvordan tjenester rettet mot barn og unge kan organiseres på en slik måte at barn og foreldre opplever at det er "en dør inn" når de trenger hjelp fra flere tjenester. På bakgrunn av dette har utvalget foreslått tiltak innenfor følgende områder: Koordinering av tjenester, tilgang til psykisk helsehjelp, tidlig innsats, samarbeid mellom barneverntjenesten og psykisk helsevern, barn og unges rettigheter, samordning av lovverk, taushetsplikten, finansierungsordninger og henvisningsrett.

Vi er enig i at det for å gi helhetlig og koordinert hjelp tidlig nok for denne gruppen må utvikles et bedre samarbeid mellom tjenestene, både på statlig og kommunalt nivå. Etter Politidirektoratets oppfatning imøtekommer de tiltakene utvalget foreslår i varierende grad de skisserte utfordringene man står overfor for å kunne gi et slikt tilbud på lavest mulig nivå og til rett tid. Utvalget har i all hovedsak viet oppmerksomheten mot reaktive tiltak, samtidig som grunnleggende utfordringer i samordningen av forvaltningen etter vår oppfatning ikke er tilstrekkelig berørt. Ut fra mandatet kan en slik tilnærming riktignok synes naturlig, men det hadde etter vårt syn styrket innstillingen, dersom også proaktiv

Politidirektoratet

Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12
Tlf: 23 36 41 00 Faks: 23 36 42 96
E-post: politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Bankgiro: 7694.05.02388

innsats hadde blitt vurdert. Det som kommer nærmest i så måte er ”Tidlig innsats”, som i seg selv er et meget viktig område som ved en vellykket innføring og gjennomføring vil være et stort fremskritt.

Utredningen vier gjennomgående liten oppmerksomhet til utsatte barns forhold til kriminalitet og andre sektors samordning med justissektoren og politiet. Den gjenspeiler således det som er et faktisk problem i dag, nemlig at man ikke i tilstrekkelig grad ser mulighetene ved helhetlig tenkning og samarbeid også på tvers av etater og sektorer.

Justissektoren er således nevnt kun en gang i sammendraget i kapittel 1, og da i oppregningen av instanser som yter tjenester til barn og unge, noe som indikerer at rapportens hovedfokus ligger på sosial- og helsesektoren. Det er heller ikke gjort forsøk på å kartlegge hvor stor andel av utsatte barn og unge som har vært involvert i kriminalitet som også mottar eller har mottatt tjenester fra andre i hjelpeapparatet. Samlet sett gir dette inntrykk av at rapporten legger lite vekt på tverretatlig samarbeid rundt den gruppen av utsatte barn som er involvert i kriminalitet, uavhengig av rolle (gjerningsmann, vitne, fornærmet).

Vi vil nedenfor under punkt 2 i hovedsak knytte kommentarer til hvordan og i hvilken grad, rapporten inkluderer og diskuterer justissektorens betydning og rolle i den helhetlige samordningen. Videre vil vi komme med merknader til noen av forslagene til tiltak som antas å være av betydning for politiet. Punkt 3 inneholder våre avsluttende kommentarer.

2. Kommentarer til enkelte kapitler i utredningen

Til 2. Dagens oppgave- og ansvarsfordeling

2.5 Justissektoren

Kapittel 2.5.2 omtaler politiets forebyggende funksjoner overfor barn og unge. Vi savner her en nærmere behandling av politiets grunnleggende arbeidsmetoder, problemorientert politiarbeid (POP) og kunnskapsbasert politiarbeid, hvor kjernen er å avdekke bakenforliggende årsaker og samfunnsmekanismer som påvirker ungdomskriminaliteten. Kartlegging og analyse involverer andre etater og lokalsamfunnet i sin helhet, og legger grunnlaget for det forebyggende politiarbeidet spesielt, samt alt politiarbeid generelt.

Bekymringssamtalen er etter vårt syn beskrevet på en god måte, men kunne med fordel ha vært sett i sammenheng med det tverretatlig samarbeidet, eller trukket inn i utdypingen av individuell plan og kartlegging.

Vi savner videre et eget punkt i kapittel 2.5 om lovforankring og krav til samarbeid for justissektoren, tilsvarende fremstillingen i kapitlene 2.2, 2.3, og 2.4 for de øvrige sektorene. Verken Justissektorens eller politiets lovfestede krav om samarbeid med andre instanser og etater er nevnt. Vi savner således en redegjørelse for politilovens og politiinstruksens bestemmelser, og en beskrivelse av politiets oppgaver innen forebyggende arbeid og tverretatlig samarbeid i forhold til loven.

Det er i norsk rett ingen generell samarbeids- eller bistandsplikt mellom ulike forvaltningsorganer. En slik plikt forutsetter at det foreligger særskilt hjemmelsgrunnlag. Samtidig er det heller ikke noe forbud mot slikt samarbeid dersom det ellers ikke foreligger rettslige hindringer.

Ifølge politiloven § 2 nr 5, jf politiinstruksen § 2-2 nr 5, plikter politiet på anmodning å yte andre offentlige myndigheter vern og bistand under deres virksomhet når dette følger av lov eller sedvane, og ellers gripe inn på eget tiltak på andre myndighetsområder hvor dette antas nødvendig for å verne liv, helse eller vesentlige samfunnsverdier.

I tillegg pålegger politiloven § 2 nr 6, jf politiinstruksen § 2-2 nr 6 og kapittel 15 politiet å samarbeide med annen offentlig virksomhet og organisasjoner tillagt oppgaver som berører politiets virkefelt så langt lov eller forskrift ikke er til hinder for dette, for eksempel bestemmelser om taushetsplikt. Videre vil det være et samarbeidselement i selve bistandsplikten. Tverretattlig samarbeid er særlig viktig i politiets forebyggende arbeid. Ifølge politiinstruksen § 15-1 pålegger det politiet særlig å innlede et nært samarbeid med skole- og sosialmyndighetene og snarest underrette disse om forhold antatt viktige for deres virksomhet. For at politiet skal yte bistand er det videre en forutsetning at det fremstår som nødvendig og naturlig at denne bistanden utøves av politiet.

Det er videre på de fleste forvaltningsområder gitt flere lover som pålegger politiet å bistå andre offentlige organer. Dette gjelder særlig innenfor nærings-, helse- og sosialsektoren, forsvaret, sivilt beredskap og ulike tilsyns- og kontrollmyndigheter.

Endelig pålegger politiinstruksen politiet plikt til å yte ulike former for hjelp eller bistand overfor annen offentlig myndighet, jf kapitlene 13, 8 og 10. Etter politiinstruksen § 13-1, skal politiet på anmodning yte alminnelig bistand til annen offentlig myndighet når dette følger av lov og sedvane. Videre skal politiet gi organets tjenestemenn vern og hjelp dersom de blir truet, hindret eller forulempet på annen måte under sin virksomhet. Politiets plikt til å bistå ved tvangsgjennomføring av vedtak og rettslige beslutninger, fremgår av § 13-2. I tillegg plikter politiet å organisere og drive forebyggende virksomhet for å påvirke og hvis mulig endre forhold som utløser ulovlige handlinger eller tilstander. Herunder skal politiet søke samarbeid med aktuelle offentlige myndigheter og private organisasjoner m.v. jf § 10-1.

Politiet har også en ulovfestet bistandsplikt når vedkommende handling er nødvendig og har saklig og funksjonell sammenheng med politiets rolle og virksomhet. For øvrig kan bistandsplikt følge av organisasjons- og instruksjonsmyndighet.

Bistandens nærmere innhold vil fremgå av det aktuelle rettsgrunnlaget og avhenge av saksområde og på hvilket stadium av saksbehandlingsprosessen den ytes.

Politiet kan være pålagt rapporterings- eller opplysningsplikt til annet offentlig organ som gir grunnlag for opprettelse av forvaltningssak i mottakerorganet. Under saksbehandlingen kan politiet ha plikt til å gi andre forvaltningsorganer opplysninger. I tillegg kan politiet være pålagt undersøkelser eller kontrolltiltak før vedtak fattes. Etter at vedtak er fattet kan politiet ha plikt til tvangsmessig fullbyrdelse av vedtak i medhold av tvangsfullbyrdsesloven eller særlovgivningen.

Ifølge påtaleinstruksen kapittel 5 skal politiet blant annet gi melding til

- kommunens barnevernstjeneste om etterforskning mot unge personer;
- kommunens barnevernstjeneste om straffbare handlinger begått mot barn;
- tilsyns- og fengselsmyndighetene om etterforskning mot personer under kriminalomsorgen;

- offentlig myndighet om etterforskning mot offentlig tjenestemann og person som driver virksomhet m.v. med offentlig tillatelse;
- offentlig myndighet når dette anses nødvendig av hensyn til myndighetenes oppgave etter lov, instruks eller oppnevningsgrunnlag.

Politiet som hjelpende instans har på bakgrunn av lovverket en unik mulighet til samtidig å spille på flere ulike instanser innen hjelpeapparatet. Politiloven §§ 1 og 2 nr 5 og politiinstruksen § 2-2 hjemler politiets fremste oppgave, nemlig forebygging av kriminalitet. Forebyggingen baseres i stor grad på tverretattlig samarbeid, og politiet plikter etter politiloven § 2 nr 6, å samarbeide med andre offentlige myndigheter og organisasjoner. Politiinstruksen § 15-1 nevner skole- og sosialmyndighetene spesielt.

Avsnittet om Restorative Justice i kapittel 2.5.2 Konfliktrådenes arbeid og ansvar hører mer naturlig inn under kapittel 2.5.4 Konfliktrådenes arbeid og ansvar. Beskrivelsen i seg selv er noe misvisende, da Restorative Justice ikke er en forebyggende metode i politiet, men et alternativ til straff. Denne beskrivelsen henviser mer til bekymringssamtaler hvor flere er til stede.

Det er riktig som det står i kapittel 2.5.3, at det i dag til enhver tid arbeides med å prøve ut metoder som kan bidra til å snu en utsatt ungdom bort fra miljøer og atferd som erfaringsmessig utgjør en risiko for kriminalitet. Det blir derfor noe smalt i denne sammenhengen å vise til *ett* tiltak som foregår i *én* bydel i Oslo. Her burde eksemplene vært mer nyansert og vist til ulike miljøer og muligheter. Utover dette er forebyggende arbeid i politiet mye mer enn det som beskrives her. Den beskrivelsen som er gjort er etter vår oppfatning for snever, og viser kun en liten del av politiets oppgaver og muligheter.

2.6.5 Andre tilbud til voldsutsatte barn og unge

Vi savner her en beskrivelse av Alarmtelefonen for barn og unge, på lik linje med incesttelefonen. Alarmtelefonen blir driftet fra Kristiansand, som har direkte telefonlinje til alle politiets operasjonssentraler i landet. Den ble åpnet for hele landet i desember 2009.

Vi savner videre en presentasjon og utdyping av politiets arbeid med vold i nære relasjoner, og en beskrivelse av i hvilken grad dette krever tverretattlig samarbeid.

2.7 Sammenfatning av tilbudet til utsatte barn og unge

I dette kapitlet mangler justissektoren helt. Det er ikke problematisert i hvilken grad, og hvordan de omtalte gruppene av barn med spesielle behov også havner i politiets søkelys. På dette området foregår det mye tverretattlig samarbeid som burde fremheves og beskrives. Vi savner også statistikk på ungdommer som er registrert hos politiet, og hvorvidt denne gruppen barn og unge mottar hjelp hos andre i hjelpeapparatet.

Til 3. Beskrivelse av samhandling om tjenester for utsatte barn og unge

3.2.8 Samordning med justissektoren

Samordning av lokale kriminalitetsforebyggende tiltak (SLT)

SLT blir godt beskrevet, men politiets rolle i dette samarbeidet er utelatt. Modellen er heller ikke problematisert opp mot andre samarbeidsmodeller som er beskrevet i rapporten. Det kunne vært hensiktsmessig om utvalget hadde vurdert behovet for antallet

samarbeidsmodeller som støttes av de ulike sektorene, hvordan denne modellen påvirker annet samarbeid, og hvorvidt den bør være overgripende, eller inngå i samarbeid for øvrig.

Samhandling i straffesaksjeden

Vi savner her en beskrivelse av politiets mulighet til å varsle andre aktuelle instanser i hjelpeapparatet, jf også ovenfor.

Samhandling i forbindelse med straffegjennomføring

Dette avsnittet kunne med fordel synliggjort en rekke flere muligheter. Et eksempel er påtaleunntatelse med vilkår, hvor vilkårene kan innbefatte samarbeid med ulike instanser som barnevern, helsesøstertjenesten, arbeidskontoret, psykisk helse m.fl.

3.4 Erfaringer med bruk av verktøy for samordning

Her savner vi en problematisering rundt SLT og Politiråd, samt samarbeid med justissektoren for øvrig.

3.5 Oppsummering

Vi har merket oss at justissektoren ikke er nevnt i oppsummeringen. SLT er så vidt nevnt i et eksempel på hvordan skolene samarbeider med andre innstanser for å forebygge kriminalitet. Dette er altfor snevert i forhold til det arbeidet, og den nytten SLT samarbeidet representerer.

Til 4. Taushetsplikten – utveksling av informasjon som forutsetning for koordinering av tjenestetilbudet

Politidirektoratet ser positivt på en harmonisering av helse- og sosiallovgivningen med sikte på en ny felles lov på kommunalt nivå.

Justissektorens eller politiets regler for taushetsplikt er imidlertid ikke nevnt. For en samlet fremstilling av gjeldende og fremtidig regelverk på området viser vi til NOU 2003:21 Kriminalitetsbekjempelse og personvern – politiets og påtalemyndighetens behandling av opplysninger og Ot.prp. nr. 108 (2008-2009) Om lov om behandling av opplysninger i politiet og påtalemyndigheten (politiregisterloven).

Det er heller ikke problematisert hvordan taushetsplikten fremmer eller hemmer samarbeid mellom sosial- og helsesektoren og justissektoren. Dette er et mye diskutert tema i SLT-samarbeidet, og politiets regler er ulike i forhold til sosial- og helsesektoren. Politiets regler om taushetsplikten har også fokus på informasjonsplikt for å involvere rette instans i forebyggende øyemed, jf. politiloven § 24.

Til 6. Utvalgets forslag til tiltak

Koordinering av tjenester

Utvalget foreslår at en bestemmelse om rett til individuell plan forankres i opplæringsloven og barnehageloven. Hensikten er å sikre et helhetlig, koordinert og individuelt tilpasset tjenestetilbud, at det tas hensyn til tjenestemottakers mål, ressurser og behov for tjenester, forholdet til pårørende og forholdet mellom samarbeidende tjenesteytere, samt at samhandlingen mellom mottaker og yter av tjenester blir bedre. Utvalget foreslår videre at alle mottakere av individuell plan skal ha rett til å få oppnevnt en personlig koordinator, og at det bør være et kommunalt ansvar å utpeke en personlig koordinator.

Det synes klart å være et behov for å koordinere tjenester overfor utsatte barn og unge. Agder politidistrikt og Oslo politidistrikt støtter således forslagene. Oslo politidistrikt påpeker at ”En koordinering vil også gjøre det lettere for politiet å formidle informasjon i forhold til barn og unge som er i kontakt med politiet. Dette vil kanskje være av spesiell betydning i forhold til arbeidet med barn og unge som begår gjentatt kriminalitet og hvor det er mange risikofaktorer til stede. Utvalgets forslag knyttet til individuell plan og personlig koordinator kan øke muligheten for tidlig intervensjon i forhold til utsatte barn og unge, og ikke minst bidra i forhold til samordning av tjenester mellom ulike aktører.”

For øvrig når det gjelder erfaringer fra samarbeid om ungdom i risikosonen, viser vi til uttalelsen fra Agder politidistrikt.

Politidirektoratet savner en beskrivelse av hvordan koordinatorfunksjonen er tenkt opp mot ulike stadier i straffesakskjeden, samt hvordan denne ordningen vil være mulig å opprette og følge opp i den enkelte kommune med tanke på logistikk og internkontroll.

Tilgang til psykisk helsehjelp

Utvalget foreslår å styrke psykisk helsevern for barn og unge ved å ta inn en bestemmelse i kommunehelsetjenesteloven som tydeliggjør kommunenes ansvar for å etablere tjeneste for psykisk helsearbeid, og at det etableres en handlingsplan for styrket psykologtjeneste i kommunene finansiert ved øremerkede midler.

Politidistriktene er enig i dette forslaget. Oslo politidistrikt fremhever at politidistriktet i sitt kriminalforebyggende arbeid erfarer at det er ”en gråsoner mellom hva som bør regnes som et psykisk helseproblem og hva som bør regnes som et kriminalitetsproblem. Det er ikke til å undslå at politiet enkelte ganger opplever at de håndterer personer som i stedet burde ha fått tilbud om helsehjelp. Dette gjelder også enkelte barn og unge. Det er derfor grunn til å støtte forslagene som her er gitt fra utvalget.”

Også Agder politidistrikt understreker viktigheten av at barn og unge får bedre tilgang til psykisk helsehjelp der de bor og mener at dette:

”[...] er et veldig viktig grep da politiet registrer tilfeller der ungdom sliter med depresjoner. Dette avdekkes av og til gjennom våre bekymringssamtaler. Politiet har ikke noen henvisningsmuligheter til Abup, og tradisjonelt vil det kanskje være snakk om at familien henstilles til å kontakte fastlege, eller at vi kontakter barnevernet. Det er derfor bra dersom man kan få dette som et lavterskel tilbud til ungdommer.

Vi har erfart at det på den kommunale Mottaksskolen er en stilling med psykiatrisk helsesøster. Dette oppleves veldig positivt. Skolen har dermed personell med riktig kompetanse, som kan se behov og muligheter til å hjelpe raskt.

Skolene burde nettopp være en arena hvor ungdom med begynnende psykiske problemer oppdages og får riktig hjelp, slik at man kan forebygge psykiske lidelser.”

Tidlig innsats

Utvalget foreslår at kommunene skal gis ansvar for å gjennomføre en kartlegging for å identifisere barn og familier med risikofaktorer, og at en slik kartlegging skal skje med faste

intervaller. En slik kartlegging skal omfatte barnets sosiale, emosjonelle og atferdsmessige utvikling.

Det er all mulig grunn til å si seg enig i betydningen av tidlig intervensjon. Dette er som påpekt av Oslo politidistrikt noe politiet erfarer i sitt kriminalitetsforebyggende arbeid: ”Barn og unge som begår kriminalitet i ung alder, og dette gjelder i særlig grad de som begår gjentatte lovbrudd, kjennetegnes ofte av en kombinasjon av risikofaktorer. Eksempler på slike faktorer er kriminalitet begått av andre familiemedlemmer som foreldre og søsken, rus i familiesituasjonen, konflikter i familien, svak interesse for skolen, belastende sosiale nettverk bare for å nevne noen.”

Det er etter Politidirektoratets syn samtidig nærliggende å se på hva slags kartlegging eller kunnskap politiet allerede gjør/har som kan være relevant, eventuelt om politiet skal ha en fremtidig rolle i en slik kartlegging. Eksempler kan være arbeidet som gjøres rundt etterforskning av familier med vold i nære relasjoner, kartlegging gjennom bekymringssamtaler osv.

Koordinering av døgnbasert hjelp fra barneverntjenesten og det psykiske helsevesenet

I kapittel 6.5 har utvalget sett spesielt på samhandlingen mellom barneverntjenesten og barne- og ungdomspsykiatrien, med særlig fokus på hvordan det kan legges til rette for et godt samarbeid overfor barn og unge som har behov for døgnbasert hjelp.

Oslo politidistrikt uttaler generelt at politidistriktet støtter forslagene fra utvalget om økt samarbeid mellom barneverntjenesten og det psykiske helsevesenet.

Agder politidistrikt gir følgende beskrivelse av dagens situasjon og behovet for tiltak:

”Vi har flere hendelser hvor unge, som er plassert på institusjon av barnevernet etter adferdsparagraf, i perioder blir sterkt utagerende, kommer med utsagn om å ta livet sitt, ruser seg kraftig, får depresjoner. I flere tilfeller blir politiet tilkalt og man ser at ungdommen er til stor fare både for seg selv og andre i den akutte situasjonen. Det blir besluttet å fremstille vedkommende for lege med tanke på akutt innleggelse i psykiatrien. Veldig ofte blir dette avslått av legevakta da ungdommen ikke fremstår som psykotisk eller suicidal. Vi mener at utvalgets forslag med regionale felles institusjoner med særskilt kompetanse vil være et viktig grep i slike faser. Disse institusjonene bør ha mulighet for akutt innleggelse. I dag vil det ofte være den kommunale barnevernvakta som beslutter akutt plassering på en barnevernsinstitusjon, da forholdet kan skje på natta. Det kan være lurt at barnevernvakta får en liknende mulighet for akuttplassere ungdom i saker der det er snakk om skjæringspunktet mellom to fagfelt.

Regionale felles institusjoner med særskilt kompetanse kan bli en utfordring for ungdom som ikke har adferdsvansker eller ikke har opplevd omsorgssvikt i hjemmet. Veldig mange mennesker går gjennom faser i livet hvor de får psykiske problemer, men som til vanlig fungerer greit. Ungdomskolealderen er for en del unge problematisk. Det kan derfor være uheldig for disse å bli plassert på felles institusjoner med for eksempel ungdom med adferdsvansker og rusproblemer. Ikke minst med tanke på introduksjon av rusmidler. Vi har tilfeller av ungdom akutt plassert på barnevernsinstitusjon, som har fått et alvorlig rusproblem i møte med andre ungdom institusjonen.”

Politidirektoratet savner her en gjennomgang av om det er tatt høyde for om disse tiltakene vil hjelpe i de akutte tilfellene der varetekt er uaktuelt, og hvor tvangsplassering ikke er tilgjengelig eller mulig.

Barn og unges rettigheter

Utvalget foreslår i kapittel 6.6 å endre formålsbestemmelsen i barnevernsloven slik at barnevernloven blir å forstå som en rettighetslov sett fra barnets ståsted. Samtidig fremgår det av høringsbrevet at departementet er i ferd med å foreta en bredere vurdering av hvorvidt barnevernloven bør bli en rettighetslov. Høringsinstansene blir derfor bedt om ikke å kommentere dette punktet. Vi nøyer oss dermed her med å gi vår tilslutning til at fokuset på barnets rettigheter styrkes.

Samordning av lovverk

I kapittel 6.7 har utvalget sett på om det er mulig å skape bedre rammebetingelser for samhandling og samarbeid gjennom en bedre samordning av lovverkene. Utvalget foreslår i den forbindelse at sosialtjenestelovens resterende del, kommunchelsetjenesteloven og eventuelt barnevernloven etableres som et felles lovverk, jf NOU 2004: 18 om ny felles helse- og sosiallovgivning på kommunalt nivå.

Agder politidistrikt fremholder at det her også vil være hensiktsmessig å vurdere behovet for samordning i forhold til politiets regelverk, herunder straffeloven, straffeprosessloven og påtaleinstruksen.

Taushetsplikten

Utvalget anbefaler at det igangsettes et omfattende lovarbeid med en samlet gjennomgang av rettsoppfatninger og praksis når det gjelder taushetsplikt og opplysningsplikt i de ulike fagmiljøene som arbeider med barn og unge, og at dette ses i sammenheng med forslag fremmet i NOU 2004: 18.

Politidirektoratet er, i likhet med Oslo politidistrikt, enig i behovet for en slik gjennomgang. Politidistriktet påpeker at en slik gjennomgang vil være spesielt nyttig i forhold til en by som Oslo, hvor en rekke tjenester knyttet til barn er lagt til bydelsnivå, og viser til at politiet gjennom ulike tiltak har erfart at praksis knyttet til taushetsplikt og opplysningsplikt har variert i samarbeidet med ulike bydelers.

Utvalget har ikke sett det som mulig innenfor rammen av sitt mandat å komme med konkrete forslag til lovendringer. De foreslår derimot at det bør utarbeides et standardisert skjema som kan brukes av alle etater/instanser som har behov for å innhente samtykke for å kunne dele taushetsbelagte opplysninger med relevante samarbeidende aktører.

Politidirektoratet støtter dette forslaget. Oslo politidistrikt uttaler seg sammenfallende.

3. Avslutning

Politidirektoratet mener at de foreslåtte tiltakene for utviklingen av tjenestetilbudet for utsatte barn og unge i seg selv er gode. Vi vil samtidig bemerke at det forhold at utvalget har utelatt justissektoren i så vidt stor grad i beskrivelsen av ansvar og arbeidsoppgaver og muligheten til å utveksle informasjon i samarbeids- og samhandlingssituasjoner, jf. ovenfor under punkt 2, gjør at vi vanskelig kan si noe om hvordan de foreslåtte tiltakene vil virke

inn på de utfordringene vi ser på dette området. Dette gjelder både i forhold til det tverretatlige samarbeidet og selve ungdomsproblematikken. Vi finner således at det foreliggende beslutningsgrunnlaget er for tynt til at vi kan konkludere med hensyn til hvorvidt de foreslåtte tiltakene i tilstrekkelig grad vil ivareta målsettingene i mandatet.

Med hilsen

Vidar Refvik
ass. politidirektør

Steinar Talgø
seksjonsjef

Saksbehandler:
Gunnvor Hovde
Tlf: 23364129

Vedlegg:
1